

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Oglaš se računa po tarifi v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmetnice in javnozahalne, domači oglaš itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu: ulica Caserina št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, kor nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglaš sprojelema *upravništvo* ulica Molino picolo hšt. 3, II. nadst. Odpri reklamacije so prosto poštnine.

V edinosti je moč!

Novo ministerstvo in primorski Italijani.

L.

Iz poslednjih dni nam je zabeležiti dvoje enunciacij iz vrst naših sodeželanov italijanske narodnosti.

Minole nedelje je zborovalo „Politiško društvo istrsko“ v mestni hiši v Poreču, včeraj pa je sklical g. državni poslanec vitez Stalitz gg. člene trgovske zbornice, da jim pojasni svoje nazore o dobi grofa Taaffa, o poznejši dobi grofa Windischgrätza ali dobi koalicije, o začasnem ministerstvu Kielmanseggovem in slednjič o novem ministerstvu Badenijevem.

Kot vestnim kronistom političkih dogodkov v naši deželi Primorski, nam je seveda dolžnost, da zabeležimo tudi to, kar so ugibali minole nedelje gospoda v Poreču in kar je pripovedoval včeraj g. Stalitz peščici svojih vernih, par dvanajsetoricam gg. členov trgovske zbornice.

Na shodu v Poreču je naglašal predsednik Venier, da je iz zadnjega volilnega boja po Istri italijanski živelj izšel kot zmagovallec; v zvezi vsem naporom od nasprotne strani ohranilo je italijanstvo svoje posestno stanje in doseglo celó vspehov po takih krajih, kjer se je v prvič merilo se Slovani. Zaključuje zahvalil je dr. Venier najprvo volilce na lepi disciplini med volitvami, potem pa jih je vspodbujal, da bi nadaljevali zmagonosno zapričeti boj.

Tu, pri govoru g. Venierja, se moramo nekoliko pomuditi, v prvič zato, da pridodamo par stvari, katere je modro zamolčal g. dr. Venier, v drugič pa, da popravimo, kar ne odgovarja resnici v isjavah gospoda doktorja.

To je res: italijanski živelj je pri zadnjih volitvah po Istri ohranil svoje posestno stanje. Ali g. doktor nam je pozabil povedati — kakimi sredstvi!! Naši poslanci so v svoji tozadevni interpelaciji dobro pojasnili vsa ta sredstva — pojasnili: ne le frazami ali splošnimi trditvami, kojim je lahko oprekat, ampak konkretnimi slučajji, nepobitnimi podatki in številkami. Izvedeli smo, da so po nekaterih krajih, kjer je trdo šlo za italijansko stvar, volili mrtvi, mladoletniki, sinovi za očete in narobe; izvedeli smo, da naši niso dobivali poziva k volitvam, dočim so na italijanski strani dobivali pozivnice celó nevolilci; izvedeli smo, da od naše strani ni smel nikdo k volitvi, ako ni imel pozivnice, dočim stvar ni bila tako natančna, ako je šlo za to, da pristopi k volitvi pristaš nasprotne stranke; izvedeli smo, da volitev ni bila javna, kakor zahteva zakon, to je: javna je bila le za italijansko stranko, dočim po mnogih krajih ni imela hrvaško-slovenska stranka nijednega zaupnega moža v volilnem lokalu; izvedeli smo,

da je bila po mnogih krajih našim ljudem omejena celó osebna svoboda, dočim so nasprotni agitatorji agitovali, kolikor jim je bilo ljubo in drago ter — varali volilce; izvedeli smo, kako kričeče in brezobzirno se je izvajalo načelo dvojne mere: da so iz istih vzrokov, radi kojih so odklanjali slovenske ali hrvaške volilce, v isti hip pripuščali italijanske volilce; tako n. pr. so odklanjali slovenske tvrdke, naj so že prišli vsi členi ali pa jeden sam v imenu tvrdke, dočim so pripuščali italijanske tvrdke, naj je že prišel jeden sam člen ali pa vsi; slovenske volilce so odklanjali, ako so bili kaznovani pred mnogimi leti in dasi so že davno prenehali nasledki kazni, dočim so smeli voliti na italijanski strani tudi taki, ki so bili kaznovani še pred kratkim ali celó taki, ki so bili v isti hip v sodni preiskavi itd. itd. — Vsega tega ni omenjal gosp. dr. Venier. Za nas pa je stvar jasna, da italijanstvo ni ohranilo svojega posestnega stanja po svoji etični in moralni vrednosti, še manje pa vsled faktičnega številnega razmerja. Za nas pa je upravotlačilno, da se italijanstvo mora posluževati tacihih sredstev za ohranitev svojega posestnega stanja, kajti slaba in skozi in skozi preperela mora biti stvar, kojoj morajo podpirati s krivico, prevaro in jednostranskim tolmačenjem jasnih določil zakona. Ako bi imeli naši nasprotniki le še količkaj čutstva in zmislja za javno in političko morálo, gotovo ne bi si domišljali, da vspehi doseženi pri volitvah takimi sredstvi, značijo zmagonosno delovanje italijanske stvari, marveč bi morali priti do uverjenja, da znači degeneracijo, dekadenco, rapidno morálno propadanje, ako je prišla stranka tako daleč, da more le po taki poti vzdrževati svoje „posestno stanje“.

Pa še na nekaj je pozabil veseloštovani gosp. Venier. Niti z jedno besedico ni omenjal v svojem govoru sedanje političke konstelacije, ki kar navaja vodo na mlin naših sodeželanov italijanske narodnosti. Nočemo se spuščati tu v podrobnosti, nočemo pogrevati zopet že sto- in stokrat povedanih stvari, o katerih čivkajo po strehah že najmlajši vrabci, ali to bodi povedano italijanski stranki, da g. dr. Venier bi bil težko govoril o zadnjih volitvah toli samozavestno, ako bi bili v istej dobi Italijani res jedli trdi kruh prave in resnične opozicije, ako bi jim bilo res usojeno, kakor je usojeno nam Slovanom, da se moramo namreč boriti hkratu na dve strani: proti narodnim in političkim nasprotnikom in proti — zistemu. Mar mislijo gospoda Italijani, da mi ne vemo, da je vse njih vpitje o nasprotnosti vlade do italijanske življa in o favorizovanju Slovanov, le zgolj navidezni manever, ker bi hoteli zapisati na račun

svojih vrlin, kar so dobili od drugih. V pravo resnično opozicijo pojte enkrat gospoda, pokazite nam, kako znate stati izključno le na svojih nogah in potem še le bomo mogli soditi, kolika je etična, duševna sila italijanstva na Primorskem!!! Do take samostojne hoje se še niste ujunačili, v kolikor pomnijo najstarejši avstrijski politiki.

Še jedno izjavo g. Venierja moramo tu zabeležiti — in sicer hvaležno zabeležiti. Gosp. dr. je bil vsaj toliko odkritosrčen, da je nalil čistega vina v motne čaše izvestnih in še le sedaj dobro znanih „najboljših rodoljubov“ v sodnem okraju podgrajskem. Veseloštovani dr. Venier je rekel, „da je italijanska stranka dosegla vspehov tudi po takih krajih, kjer je prvikat nastopila — proti Slovanom!“ Jasno je, da je predsednik političkega društva italijanskega pri tem mislil na dogodke v političkem okraju Voloskem. Ni sicer res, da je italijanstvo prvikat nastopilo v teh krajih proti Slovanom; ampak nastopilo je po daljšem presledku. Gola resnica je, da se je italijanstvo skoro že definitivno odpovedalo tem krajem, sicer ne bi govorili italijanski listi o dvojni Istri: o upravnih in o zgodovinski Istri. O omenjenih, izključno slovenskih in za italijanstvo izgubljenih krajih, trde sedaj Italijani, da isti so sicer pod upravo deželnega zbora istrskega, toda zgodovinski da ne pripadajo k Istri. V zmislu te trditve zahtevajo tudi res, da se Liburnija mora odcepiti od Istre, da bi potem tem laglje italijančili zapadno Istro.

Hoteli smo torej reči, da Italijani se dlje časa niso utikali n. pr. v volitve v okraju podgrajskem, ker jim je bilo grozdje prekisló. A da so v poslednji čas začeli zopet stezati roke tudi po teh krajih, to je izključljiva zasluga izvestnih „najboljših rodoljubov“ v političkem okraju Voloskem. Sedaj vemo torej, ker nam je povedal sam predsednik italijanskega političkega društva istrskega: da je v Podgradu, v Veprincu in v Materiji italijanstvo nastopilo proti Slovanstvu, a slavni „najboljši rodoljubje“ so bili le — podajaci italijanstva!!

Tako je čisto, prozorno vince, ki nam je je natočil g. dr. Venier, slavni „najboljši rodoljubje“ pa naj venlar enkrat nehajo siliti narodu svojo — motno goščo!!

Politiške vesti.

V Trstu, dne 14. oktobra 1895.

Cesar v Zagrebu. Včeraj ob 10. uri predpoludne se je pričelo vsprejemanje deputacij. Na govor nadškofa Posilovića je izjavil cesar svojo nado, da ga bodo rimskokatoliška duhovščina podpirala v njegovih prizadevanjih za blagor cerkve in države s tem, da bode širila pobožnost, pravo morálo in ljubezem do bližnjega. Isto je priporočal vladar tudi duhovščini grško vztočne, prote-

Ko se povrne, ne sme biti tu tužnega obraza? Bil bi to le moj. Nočem, da bi me tukaj videl. Odsel je, a brzo se povrne sem s Klarico; tudi jaz pojdem, moje vrnitve pa ne učka nikdo*.

In vzmši omot pod pazduho, a palico v roke, otrl si je še z dlanjo solzo iz oči, ogledal se naposled po tih kamrici in vnovič mu je kanila solza na obledelo lice. Človek obriše jedno solzo, da bi druga imela tam prostora. Ciril je obrisal tudi to in šel vên. Hoj! na dvorišču bilo je veselo, da se je razleglo po vasi. Kar vstrašil se je Ciril. Mladi, stari, otroci — vse je bilo skupaj nagnječeno okolo velikih miz, zbitih iz desk.

A kaj pak oni kolobar pri vratih! Ineli so nekega med seboj, starca, kojemu so ponujali piti jeden za drugim.

„Kakor sem rekel, fantje, ne bom pil. Pustite me, — saj me še pohodite.“

stanske in izraelitske cerkve. Na nagovor deputacij iz nekotih mest in komitatov ogerskih je rekel cesar, da je ta pozdrav nov dokaz udanosti do vladarja in pa dokaz, da je ostalo nespremenjeno več kot stoletno prijateljsko razmerje med Ogersko in Hrvatsko-Slavonijo. — Deputaciji hrvaško-slovenskih komitatov in mest je rekel vladar, da pogodbeni zakon, sloneči na ukupnosti vseh dežel ogerske krone, daje dovolj prostora vsem za negovanje narodnih interesov. Deputaciji jugoslovenske akademije znanosti in umetnosti je izrazil cesar svoje veselje na izjavi, da akademija neguje v prvi vrsti ljubezen in udanost do cesarja.

Ob 2. pop. so položili v navzočnosti cesarjevi temeljni kamen novemu gledališču, pozneje poslopu realnega gimnazija in slednjič glasbenemu konservatoriju. Pri polaganju temeljnega kamena poslopu realnega gimnazija je rekel cesar: Bog naj rosi svoj blagoslov na narod hrvaški vsikdar zvesto udani cesarski hiši. Pred vladarjem je deflovalo 6000 učencev in učenk.

Zvečer je bila sijajna predstava v gledališču. Po predstavi se je cesar vozil po sijajno razsvitljenem mestu.

Žal, da so se dogodile tudi neke demonstracije pred srbsko cerkvijo in pred srbsko banko. Demonstrantje se se še le pomirili, ko so se odstranile razobešene srbske zastave. Istotako so se dogodile demonstracije pred glavnim slavolokom, na katerem je bila razobešena tudi jedna — madjarska zastava.

Pri dopolnilni državnozbornski volitvi v notranjem mestu dunajskem je zmagal nemški liberalec Picker. Temu se ne smemo čuditi, ker je v notranjem mestu veliko židovskih bogatašev. Vendar prodira antisemitizem tudi tu, ker si liberalci niso upali postaviti kakega Žida kandidatom, kakor so namerovali. Picker je torej kristijan in sta se mu morala umakniti dva židovska kandidata.

Grof Taaffe je baje nevarno obolel na svojem posestvu v Nalžovu. Bolan je baje na srcu.

Različne vesti.

Mestni svet tržaški. Sinočne XVIII. letošnje javne seje mestnega sveta tržaškega vdeležilo se je 34 svetovalcev; seji je predsedoval župan dr. Pitteri. Po odobrenju zapisnika prejšnje javne seje priobčil je župan, da je inženir Ducati predložil tudi prebitek stroškov k svojemu popolnoma dogotovljenemu vodovodnemu načrtu Svetovalec dr. Spadoni je našel v tej objavi nekako protislovje s poročilom, katero je prečital asesor Pimpach v poslednji seji o tej stvari, zato je priporočal strogo nepristranost v reševanju vodovodnih načrtov. Župan je stvar pojasnil, češ, da o protislovju ni niti sledu.

„Saj z menoj se ne sprete, dedek?“

„Hvala. Ko bi to šlo iz vašega, ne! — toda od miloščine Zemeckega nočem pokusiti, prilepljen je na njej Cirilov bôl, moja mirnost. Pustite me, da grem pogledat, kje je Ciril. Hvalite Zemeckega kakor hočete, pa le on, on jedini je govoril z nekim vojaškim gospodom, naj bi Cirila vzeli. Je v resnici krepak mladenič, toda bili so tam še močnejši, podstavnejši: kakor skale, pa šli so domov. — Ah tam je Ciril!“

„Že sem si mislil, da si kam odšel, ne da bi rekel „z Bogom“. Kajti včeraj že nisi bil pri meni. Pojdi sem, Ciril, pojdi! Morda mi dva sama iz vsega okraja ne bova na gostiji Zemeckega; samo mi dva ga ne bova prosila drobtinic. Ne jokaj vendar — pojdi z menoj v mojo bajto, tam mi vse potožiš, tam te potolažim!“

(Dalje prih.)

PODLISTEK.

Klarica iz farovža.

(Dalje).

„Ne! Vozaril sem žnjimi častitljivega gospoda k umirajoči ženi; za vsak mernik semena sem vam privalzal vsa leta po dvajset mernikov pridelkov s polja — toda k svoji Klarici vas ne popeljem!“

„Kaj imenuješ ti gospodično Klarico svojo, ti bedak?“

„Klarica bila je moja ljubljanka, gospodična Klarica je vaša nevesta.“

„Boš vozil?“

„Ne!“

„Pojde nipa drugi!“

Ali, ko bi to ne bilo ravno ta dan, bi bil Zemecki pograbil Cirila za obleko, ter ga vrgel vên iz kamrice. Tako je bil razjarjen. Ali je mar bogati kmet za to na svetu, da bi se jezil na ljubo takemu nema-

niču? Saj še prav pride vse to. Zaklical je krepkega pobalina, vkazal mu, naj zapreže konje v kočijo, vzame vajeti v roke, sede na kozla, ter pride pred vežo. In sedaj je jedna kočija za drugo z ropotom pridrdrala izza vrat in dalje naprej po cesti — vse k Kamenici. Kmalo je potihnil ropot na dvoru, ni več bilo tam kočij in konjev. Prav tako izgleda vojaški tabor, ko odidejo konjiki in topničarji, ter ostanejo le zgolj pešci. Ali komaj so opazili nekateri ta mir, urno so začeli popevati vesele pesmi. Tovariši žnjimi. In vnovič so proslavljali gostitelja.

„Le veseli bodimo, fantje, da Zemecki pri svojem povratu ne vidi enega otožnega obraza!“

Ciril je to slišal.

„Zemecki se je toraj že odpeljal? — Morda je kleči z mojo Klarico pred oltarjem, morda njima častitljivi gospod že roke veže....“

Zbor je, prestopivši k dnevnemu redu, vsprejel brez razprave predlog šolskega odseka, da se odpre na ljudski šoli v Barkovljah še jeden slovenski in jeden laški razred ter odobril potrebne stroške. Vse ostale točke dnevnega reda nimajo za nas posebne važnosti, vendar pa jih omenjamo na kratko, ker je šlo tu za občinski denar. Šestim dekretom, ki se hočejo podvreči izpitu zrelosti za učiteljice, dovolil je zbor podporo v skupnem znesku 460 gl.; 300 gl. so dovolili za izdaje slavnostnega spisa, ki naj izide povodom 25letnice obstanka mestnih otroških vrstov; nadaljevalnemu tečaju za strokovno naobrazbo trgovskih pomočnikov dovolili so podporo 500 gl. namesto 300, kakor je bil predlagal šolski odsek; nadalje je zbor povisal podporo otroški bolnišnici od 1500 na 2000 gl. ter dovolil 200 gl. za počitniške kolonije in potrebne stroške za obnovljenje zidov ob pokopališču pri sv. Justu. Odbil pa je mestni svet prošnjo občinskih učiteljev, da bi uživali posebne ugodnosti njih otroci, obiskujoči občinske šole in pa prošnjo treh glasbenikov za podporo glasbenega zavoda, katerega namerjajo osnovati v Trstu. Konečno je zbor odobril obračun mestne ubožnice in pa obrtnih dvoran za zapuščene otroke.

S tem je bil izčrpan dnevni red. Potem je naprosil dr. Cambon župana, da naj stavi vodovodne načrte inženirjev Barazarja in Ducattija na dnevni red prihodnje seje, kar je župan obljubil, dasi je stvar v to določenega odseka — kakor je to naglasil župan — da proučuje dotične uloge.

Javna seja je končala ob 8½ uri in zatem je mestni svet v tajni seji priznal doti iz ustanove Clivio prosilkama Josipini Chieu in Gizeli Cecconi.

Lahonoko zavijanja. Včeraj se je pred tukajšnjim sodiščem vršila razprava proti dimnikarju Franu Zalatei-u, obtoženemu, da je dne 7. julija t. l. med vožnjo iz Boršta v Trst v dražbi z drugimi nestrpnimi pretepel v železniškem vagonu trgovca s kuretnino Ivana Jajčića. O tem dogodku smo sporočili svoječasno v našem listu in o tej priliki smo omenili, da Jajčić nikakor ni dal povoda surovemu napadu. Pred par tedni vršila se je prva razprava o tej stvari, toda Jajčić je zahteval zapriseženega tolmača, kajti tolmačil je takrat „za silo“ neki stražar, ki pa sam ni bil popolnoma zmožen niti italijanščini, niti slovenščini. Pri včerajšnji razpravi tolmačil je zaprisežni tolmač, toda razprava morala se je v novič odložiti, kar je obtoženec tajil, Jajčić pa zahteval, da se zaslišijo svedoki v potrditev obtožbe in da se obtožba razširi tudi na ostale napadalce. Gnusno je čitati poročilo o tej razpravi, objavljeno v ostudnem „Il Piccolo“. To poročilo je sestavljeno tako, kakor da je obsoditi Jajčića kar naravnost na vislice, ker je kot Slovenec zahteval, da se vrši razprava v slovenskem jeziku. Mar slovenščina ni v mestni pokrajini tržaški deželni jezik? A žalostno, zelo žalostno je, da je treba pri taki razpravi še tolmača, kakor da bi šlo tu za grški, turški in kdo zna še za koji inozemski jezik! A omenjenemu podlemu židovskemu trobitu ni dovolj na tem, da izliva zopet ves svoj smrad na Jajčića in to iz jedinega vzroka, ker je le-ta Slovan, ampak žali tožitelja Jajčića na najsurovejši način na njegovi časti! Kakor da bi bil Jajčić, ta grozni „panslavist“ in „agitator“ (?) pohrustal par „Piccolovih“ somišljenikov in da stoji zaradi tega groznega hudodelstva pred sodnim stolom — „Piccolovim“, očita Jajčiću, da je bil le-ta kaznovan zaradi tatvine in zaradi upora. To je, kolikor je znano nam, tako ostudna laž, kakor je po skrajnosti ostudno že vse „Piccolovo“ pisačenje in zavijanje. Istotako ostudna laž je trditev, da je bil Jajčić omenjenega večera pijan. Nasprotno trdijo in dokazujejo vsi svedoki, ki so bili prisotni o namenjenem napadu in to je izrečno priznal tudi dotični policijski uradnik, ki je vršil omenjenega večera službo na kolodvoru pri sv. Andreju.

Slovenska vzajemnost — kakor si jo mislijo pri „Goriškem Vestniku“. Kolikor se spominjamo, so imeli svojedobno nemško-liberalni poslanci Koroške vedno pripravljene svojega „slovenskega kmetiča“, za parado, kojega so navajali v svojih govorih, kadar-koli so hoteli pobijati opravičene zahteve koroških Slovencev. Ta „slovenski kmetič“ je moral vedno nastopati kot kla-

sična priča, da ljudstvo noče ni čuti o slovenskih „hujšakih“, ampak da je srečno in blaženo pod nemško-liberalnim gospodstvom. Gospodje pri „Gor. Vestniku“ so še srečniš nego so bili nemško-liberalna gospoda iz Koroške. Ti goriški gospodje imajo kar na vseh straneh in najrazličnejših prikaznij — toda dobro zagrnjenih, da jim človek ne vidi v obraz — ki nastopajo, sedaj v Tolminu, sedaj v Gradcu, sedaj v Ljubljani, sedaj v Brdih, sedaj na Krasu, da svojim votlim zamolklim glasom — dahovi in nevidna bitja imajo vedno votle glasove — ali pa tudi po brzovajni zici kličejo v spomin zbeganim goriškim Slovincem, da le ona pot je prava, po koji hodijo slovenski prijatelji laškega gospoda Venuttija.

Tako je nastopilo v zadnji številki „G. Vestnika“ kar devet takih avtonomatov — pardon, „veleposestnikov“, ki so potrdili, da le slovenski prijatelji laškega gospoda Venuttija imajo prav, vsi drugi pa krivo. Goriški epigoni izmišljenega „slovenskega kmetiča“ na Koroškem so storili svojo dolžnost...

Ne, storili so več nego svojo dolžnost: poučili so tudi „širokoustno Edinost“ o nje delokrogu, češ: brigaj se za svojo tržaško okolico!! — Ta lepi nauk bi sicer pošteno zaslužil, da ga mi jednostavno preziramo; vendar pa ga moramo zabeležiti tu kot nov dokaz o resničnih zvezah goriških „zmernežev“. Ali gospoda: to, kar nam vi svetujete, je stari program vseh nasprotnikov Slovanov!! Slovenci naj bi urejali svojo politiko, niti ne po pokrajinah, ampak po okrajih — in jeden okraj naj bi se ne brigal za drugega!! Tako lepo razkosani bi najpreje dozoreli za laški ali nemški želedec!

Torej gospodje „zmerneži“ so si tudi o slovenski vzajemnosti izposodili nazore iz zaloge svojih laških prijateljev!! Hvala lepa! Mi smo jim sicer jako hvaležni — hvaležnost je lepa čednost — na toli lepem in „zdravem“ nasvetu, toda v našo odkritosrčno žalost ne moremo upotrebiti istega, ker hočemo ostati iste vrste Slovinci, ki se čutijo doma po vseh hribih in dolih lepe domovine slovenske. To bi bila lepa slovenska vzajemnost, ako bi pošten tržaški Slovenec ne smel stopiti na Kras!

Iz Komna nam pišejo: Pri nas se bližajo občinske volitve. Vršile se bodo 16. in 17. t. m. Imamo seveda dve stranki: županovo, oziroma Venuttijevo in — domačo, narodno.

Ker pa ne gre nasprotnikom vse gladko, kakor se je nadejali in ker vidi nasprotna nenarodna stranka gotov poraz pred seboj, izmišlja si je novih sredstev, kojih se hoče posluževati v predstojećem volilnem boju, kakoršnih sredstev bi se pa sramoval najpriprostiši človek. To so sredstva, kakoršna so v rabi morda onkraj luže, a ne bi smele biti v rabi med dobrim narodom slovenskim: sredstva nasilstva in volunstva.

Dne 10. t. m. imela je nasprotna nenarodna stranka posvetovalni shod. Vabili so mlatiče v svoj skedenj na delo — imeli so mnogo zastarelega dela — toda: mnogo je bilo povabljenih, a malo izvoljenih.

Ko pa so videli, da na ta način ne gre, jeli so se posluževati družega sredstva: volunstva! Prvi se je lotil tega dela nekdo, kojemu gre tudi za kožo; toda opekel se je, ker smo ga takoj zalotili. Ko je videl nekdo, ki stoji še više v nasprotni stranki, da omenjenemu možicelju ni bila sreča mila, lotil se je veliki mož sam in osebno tega dela. Prišel je namreč pod okno Švarove gostilne, da bi slišal, o čem sklepa njemu nasprotna narodna stranka. Toda zalotili smo tudi njega. Priveli smo ga v gostilno pod svetiljko, da so se mogli prepričati vsi navzoči, da se kolovodje nasprotna stranke ne sramujejo niti volunstva. Odi ti je moral, kakor morajo odhajati — taki možje.

Sila je bil žaljen njegov ponos..... in glej čudo: kmalo je prišlo orožništvo, ki je odvelo nas mirne občinarje iz gostilne — v zapor.

Ker se je pa tako postopanje nasprotna stranke pristudilo vsakemu trezno mislečemu človeku, nadejamo se, da bodemo imeli dne 16. in 17. t. m. prav poštene občinske volitve.

Sicer pa smo povprašali tudi na pristojnem mestu, kako in na čegavo zapoved smo prišli do tega, da nas je aretovalo orožništvo, ne da bi bili zakrivilli najmanjše stvari?!!

Mirni opazovalec.

Tamburaški zbor „Tržaškega Sokola“ pozivlja brate tamburaše in ostale brate „Sokole“, ki mislijo pristopiti v zboru, naj pridejo v četrtek ob 8½ uri zvečer v društveno telovadnico.

Vodstvo „tamburaškega zbora“.

Samomor. 26letni Lloydov uradnik Edward Škaber ustrelil se je predvčerajšnjem v svojem stanovaaju, nahajajočem se v ulici della Zonta št. 1. Zadel se je v srce in umrl še predno je prihitel zdravnik. Škabarju se je brzkone nekoliko zmešalo v glavi.

Neodna smrt. Postrešček Matej Walter, službujoči pri hotelu „Obelisk“ na Opčinah, umrl je nenadoma. Zdravnik z zdravniške postaje je konstatoval, da je istega zadela kap na srca.

Sodnijsko. Dne 22. maja t. l. proti večeru vtihotapil se je poznati tat Ivan Savorgnan, rodum iz Trsta, 52 let star, v hišo gostilničarja Vrana v Sežani. Domačini so zasačili drznega tatu, ko je praznil omar. Ukradel je bil že dve žepni uri in 80 kron v gotovini, in pripravil si omot obleke itd. toda moral je pobegniti. Vsega je odnesel le kakih 20 gl. vrednosti, kajti uri in pa 40 kron so domačini našli v hiši, kar je tat izgubil, ko je ubežal. Prijeli so tega drznega tatu še-le 26. avgusta in včeraj se je vršila pred tukajšnjim sodiščem razprava proti njemu. Dasi je obtoženec odločno tajil tatvino, osvedočilo se je sodišče o njegovi krivnji ter ga obsodilo na 14 mesecev ječe in zajedno izjavilo, da ima se ta nepoboljšljivi tat in postopač zapreti po prestani kazni v prisilno delavnico. — Na Velikonočno nedeljo zjutraj vtihotapil se je nekdo v stanovanje župana in posestnika Ignaca Tanceta v Nabrežini ter ukradel iz zaprtega omarja srebrno tobačnico vredno kakih 80 gl. 30 kron. Tatú takrat kljubo vsemu poizvedovanju niso zasledili. Dne 24. avgusta t. l. ukradel je nekdo v isti hiši stanujoči Alojziji Dolenc zlato verižico vredno 45 gl. in 2 svilnata robca. Sumili so potem na 20letnega dninarja Josipa Perica, da je on izvršil jedno in drugo tatvino, kajti Peric je popival in plačeval tudi drugim, da-si je siromak in ne baš marljiv delavec. Župan Tance je zvalil Perica v svojo hišo, ga zaprl v sobo in mu preiskal žep. In res je našel pri njem verižico in robca! Seveda je izročil tatú kom petentni oblasti. Ukrađeno tobačnico našli so pri Peričevi materi, kateri jo je bil izročil sin, češ, da jo je našel na cesti. Mati je to tobačnico pokazala raznim ljudem, zatrdivša, da jo je našel nje sin, toda nihče da se ni oglasil zanjo. Včeraj stala sta pred tukajšnjim sodiščem mati in sin. Josip Peric je priznal, da je ukradel verižico in robce, — ker tega tajiti ni mogel, gledé tobačnice pa je trdil, da jo je našel na cesti. Sodišče pa ga je spoznalo krivega tudi prvooomenjene tatvine, kajti natakarcica Josipina Pertot, službujoča pri Tancetu, potrdila je, da je prišel Peric na Velikonočno nedeljo zjutraj v gostilno in šel v prvo nadstropje, kjer se je mudil kake pol ure. Natakarcica je mislila, da je šel na stranišče. Sodišče je obsodilo Perica na 5-mesečno ječo. Peričevo mater pa je rešilo obtožbe sokrivnje.

Izginil poštni uradnik. Minoli petek zjutraj izginol je uradnik Rudolf Puppis, službujoči pri pošti v Nabrežini. Tržaško poštno ravnateljstvo odposlalo je, doznavše o tej stvari, višega uradnika v Nabrežino, koji pa je našel blagajno v popolnem redu. Ker je opravičen sum, da je Puppis poneveril denar iz vrednostnih pisem, kajti poslednji čas živel je jako razkošno, izdalo je tukajšnje državno pravdnništvo teralnico za njim. Preiskava nadaljuje.

Policijsko. 32letnega A. P. iz Špilimberškega okraja, lastnika gostilne „Alla Città di Vienna“ na trgu Caserma in „Alla Scarpa“ na Greti so zaprli, ker je napravil izdatnih

dolgov v svoji gostilničarski obrti, dasi je imel že vse svoje imetje zaplenjeno. — Minolo noč zaprli so 18 pouličnih razgrajalcev. Kdaj bode že konec tej ostudni razvadi? — 34letno Uršo Sluga iz Podgrada so zaprli, ker se je brez posla klatarila po mestu — Posestniku Antonu Perku, stanujočemu na Vrdeli hšt. 773, ukradel je nepoznan tat 6 domačih zajčkov in ženske obleke. — 15 letnega postopača Frana Čehovina iz Trsta, pristojnega v Postojno, zaprli so, ker je ukradel čevljarju Wisibendisu, ulica Beccherie hšt. 27, 2 para čevljev, vrednih 10 gl. — Organi komisarijata v ulici Scussa zaprli so 16 letnega Pikjariča iz Trsta in 15 letnega Jak. Maganjo iz Materije, ker sta se po noči klatarila po mestu.

Najnovjše vesti.

Dunaj 15. Kakor se glasi sedaj, odpotuje nadvojvoda Korol Ludovik dne 17. t. m. zjutraj v Prago.

Berolin 15. Nocoj bode pri ruskem poslaniku na čast ruskemu ministru za vnanje stvari, Lobanovu, sijajen obed.

Pariz 14. Občinski svet je dovolil 10000 frankov za vojake došle iz Madagaskarja v domovino in 20000 frankov za štrajkujoče v Carmeoux.

Bukarešta 15. Ministerstvo Catargiu je odstopilo, ker kralj ni privolil, da bi se razpustila zbornica.

Carigrad 15. Poslaniki Ruske, Angleške in Francozke so se posvetovali včeraj in predvčerajšnjem se Said Pašo radi reform, koje bi bilo izvesti v Armeniji. Še sedaj se skrivajo mnogi po cerkvah iz strahu pred izgredi, mnogo armenskih trgovin so pa zopet odpri.

Dunajska borza 18. oktobra 1895	
	včeraj danes
Državni dolg v papirju	100.70 100.05
„ „ „ v srebru	101.10 100.95
Avstrijska renta v zlatu	121.75 121.70
„ „ „ v kronah	101.20 101.25
Kreditno akcijo	404.80 400.25
London 10 Lat.	120.25 120.25
Napoleoni	9.54 9.55
20 mark	11.78 11.17
100 italj. lir	45.25 45.80

Anton Zigoj

naznanja sl. občinstvu, da je prevzel brivnico Ernesta Šverljuge v hiši g. Žitka.

Dobroznana gostilna
ANTONA VODOPIVCA
(po domače „pri Prvačkovicu“)
v Trstu,
ulica Solitario št. 12

se pripravila in objavlja slav. slovenskemu občinstvu Trsta in okolice da je preskrbljena za svoje prostore in za veselico „Trš. Sokola“ iz lastne zaloge pravega črnega in blega nepokvarjenega vina po doli označenih cenah.

POZOR!

Črno (izabelo) (novo) po 32 nč. liter
Belo (novo) 40
Rizling sladki prvski (novo) po 48 liter
Modra frankinja prv. (nova) 40

Stara vina, bela in črna, večletna, toči v 3 dih po 40 in 48 nč. liter, v steklenicah po liter prve vrste po 80, druge vrste po 60 nč. Družinam od litra naprej 4 nč. cenje.

Slovinci pozor!

Naznanjam, da sem prevzel Taccanijevo prodajalnico jestvin v Barkovljah, katero sem preskrbel prav bogato s svežim in finim blagom. Za mnogobrojni obisk se priporoča

Suban Ivan ml.

ZAHVALA.

Podpisana se najsrčneje zahvaljuje vsem onim, ki so izkazovali svoje sočutje mej boleznijo in ob smrti nepozabnega in preljubljenega

KAROLA KANOBEL

posestnika, pretega podžupana, predsednika krajn. šol. sveta, predsednik slov. Čitalnice v Sežani itd., v prvi vrsti pa prečestiti duhovščini, slavnemu starejšinstvu, gospodom c. kr. uradnikom, c. kr. poštnemu uradu, učiteljsvu, slov. čitalnici, ognjegasnemu društvu, pevcevm za ganljivo petje, šolski mladini, vsem darovateljem vencev, gospem, slav. občinstvu, vsem znancem in prijateljem za spremstvo k večnemu počitku.

V Sežani, 13. oktobra 1895.

Rodbina Kanobel-Gabrčček.